

Reklama na léto

V létě svítí sluníčko,
udělám si selfíčko.
Selfíčka si uděláme,
protože se rádi máme.

Slunce svítí, krásně hřeje,
s lodí plujem do peřeje.
Peřeje jsme přežili,
na buřty se těšili.

Oheň hřeje, plápolá
a já volám Aloha.
Domů jsme se vrátili
a léto si užili.

Drazí a milí čtenáři,

třetí číslo našeho časopisu bylo hodně novátorské a experimentální a taky dost náročné a složité. Trojka je vykročení do nového, průlom, syntéza jedničky a dvojky. Naproti tomu čtyřka přináší spíše ustálení, ukotvení, zklidnění, stabilitu – postavit se na všechny čtyři. A proto je čtvrté číslo Klíče v tomto roce spíše tradiční a nejvíce připomíná klasický školní časopis.

Největší prostor zabírají reportáže ze školních výletů. Kromě nich jsou tu dva články, které navazují na minulé číslo – dokončení rozhovoru s Václavem Hlinomazem a reportáž o tělocviku dívek. Také přinášíme rozhovor s novým žákem. Kromě toho tu najdete článek, který informuje o tom, co je aktuálním hitem v naší škole. Posledně to by parkour a tentokrát je to takzvaný fidget spinner (čti fidžit spinr). Hračka, o které ještě před třemi měsíci nikdo nevěděl, a dneska ji mají všichni.

Protože se s námi loučí devět žáků z deváté třídy, nemůže tu chybět anketa, ve které nám devátáci něco o sobě prozradí a tím se s námi symbolicky rozloučí. Novinkou, která mě velmi potěšila, je, že mě oslovily paní učitelky z mateřské školky, že by chtěly také do našeho časopisu přispívat a poslaly nám rovnou info a pár fotek. Takže ode dneška budeme mít zřejmě v každém čísle stránku věnovanou novinkám z naší školky.

Setkáváme se na stránkách časopisu v tomto školním roce naposledy, a to je vhodný čas pro to, abych vyložil karty a předložil dlouhodobější záměr s vývojem časopisu. Chtěl bych zkusit příští rok vydávat Klíč každý měsíc. Chci zkusit zapojit další kolegy učitele, kteří by společně s žáky přispívali vždy něčím z daného vyučovacího předmětu. Tím by se přispělo k propojování znalostí z jednotlivých oborů a celkově k oživení a zkvalitnění výuky. Mým snem je, že by postupně mohla vzniknout síť škol, které by si mezi sebou vyměňovaly školní časopisy, sdílely svoje objevy, nápady a metody a tím se obohacovaly. Také by se mohli poznávat a spolupracovat žáci a učitelé z různých škol, vytvářet pevnější důvěrné vazby, a tak budovat podhoubí pro zdravou společnost.

Je fér přiznat, že nejsem první, kdo s podobným návrhem přichází. Už ve 20. a 30. letech dvacátého století působil ve Francii pedagog jménem Célestin Freinet, který už tehdy zaváděl školní tiskárny, na kterých si žáci vytvářeli časopisy a pracovní listy, které si měly jednotlivé školy mezi sebou vyměňovat. Základní ideou je, že žáci se budou učit lépe, když si budou sami vytvářet učební materiály. To samozřejmě získává zcela nový rozměr a možnosti v době moderních technologií, kdy všichni žáci vlastní smart phone a kdy fotit, skenovat, kopírovat a tisknout je snadné a přístupné pro každou školu.

A na závěr něco veselého. Poslední hodinu angličtiny ve čtvrté a páté třídě už jsme se neučili, ale hráli jsme různé hry. Nakonec jsme se pokusili udělat živou pyramidu – nejdřív třípatrovou a potom čtyřpatrovou, což se nám po několika nezdařených pokusech povedlo. Děti hned na to, že to musíme dát do časopisu, protože „tohle se ještě nikomu v téhle škole nepovedlo“. Slíbil jsem jim to a plním svůj slib. Pyramida má v základně také čtyřku a je to nejstabilnější geometrické těleso (ne teda zrovna ta naše, ta vydržela asi dvě vteřiny☺). Popřál bych tedy na závěr naší škole, aby se po vrátkém období usadila pevně na zemi a měla stabilní základy. Dětem přeju vysvědčení, se kterým budou spokojené, kolegům zasloužený odpočinek a nám všem skvělé, úžasné a dobrodružné prázdniny!

Srdečně Jan Kubíček

O sportu v naší škole – dívky

V minulém čísle jsme psali o tělocviku kluků. V tomto čísle vám přinášíme slibovaný druhý díl o tom, jak úspěšné jsou ve sportu dívky.

Po celý školní rok plnily žákyně o tělocviku sportovní disciplíny. Většinou se dívky rok od roku zlepšují. Některé z nich si představíme.

Začneme s disciplínou hluboký předklon, této disciplíny se zúčastnilo 13 žákyň. V tomto roce byla nejlepší Majda Stehlíková, která chodí na aerobic, což jí hodně pomohlo.

V zimním období dívky trávily hodiny tělesné výchovy v tělocvičně. Tam plnily celkem 4 disciplíny: postoj čápa, což je cvičení na rovnováhu, trojskok z místa, běh do T a sedy lehy. V postoji čápa byly nejlepší Markéta Žáková a Lucie Machatová, které dosáhly nejdelšího času – 60 s. V trojskoku z místa byla nejlepší Danča Peterková, stejně tak v běhu do T a v disciplíně sedy lehy.

Když se oteplilo, dívky začaly chodit ven na hřiště. V hodu míčkem vyniká Beáta Burianová, která tento rok hodila 32 m. Ve vrhu koulí byla také nejlepší, vrhla 7,25 m.

V běhu na 60 metrů byla nejlepší opět Danča Peterková, jejíž čas byl 8,47 s, což je rekord naší školy. Také v běhu na 100 metrů byla nejlepší s časem 14,2 s.

Žákyně také běhaly 1000 metrů a nyní hrají baseball.

Bety Burianová a Danča Peterková

CO LETÍ V NAŠÍ ŠKOLE

Fidget Spinner

Fidget spinner je hračka, o němž obchodníci tvrdí, že zbavuje stresu.

Základní Fidget kužel se skládá z ložiska v centru, vyrobený z celé řady libovolného materiálů, včetně mosazi, nerezové oceli, titanu, mědi a plastu.

Hračka byla inzerována jako pomoc lidem, kteří mají problémy se sebeovládáním (např. jako jsou pacienti s ADHD, autismem nebo úzkostí). Působí jako mechanismus pro uvolnění nervového napětí nebo psychického stresu.

I když byly spinnery vynalezeny v roce 1990, staly se populární až v roce 2017.

Hračka tehdy začala být používána školními dětmi a spinnery se začaly vyrábět v různých tvarových variacích. V některých školách začali argumentovat, že hračka stále rozptyluje v učebnách. Ostatní školy umožňují hračku použít diskrétně.

Fidget spinner vyvinuli jako hračku pro autisty, ale stal se z něj velký hit pro všechny. Takže s trochou nadsázky můžeme říci: Kdo nemá spinner, je out, a kdo ho má, je autista!

Zprávy z mateřské školky

Časopis Klíč se nám moc líbí, a proto bychom také rádi občas přidali i nějakou tu novinku z MŠ.

Celý rok jsme pilně pracovali a naplno rozjeli náš keramický kroužek, už teď si vyrábíme naše nové logo - chceme se jmenovat MŠ Zvoneček. Nyní se snažíme o úpravu venkovního areálu, kde nám po prázdninách vyroste nové hřiště, které nám moc chybí. Kdo by chtěl přispět nějakou hezkou sazeničkou či keříkem, je vítán, budoucí hřiště bude sloužit nám všem...

Také jsme se 25. 5. 17 již na besídce v MŠ rozloučili s našimi čtyřmi kamarády, kteří odcházejí do ZŠ.

Děti jsou ti nejuprímnější tvorečkové a někdy z nich padají opravdové perličky, proto jsme si založili „Perličky aneb čeština je krásná řeč“ a o ty nejzábavnější perly se s vámi podělíme.

Lucinka: „Ty paní kuchařky se tak smějou... aby nespadly do hrnce i s těma míchačkama...“

Matěj: „Člověče ty zíváš... abys mě nespolknul jako vlk babičku... noo, tak velkou tlamu zase nemám.“

Kája: „Naše babička má

ještě obřejšííí bazén.“

Kryštof: „Bacha, do zákazu hvězdu nemůžeš.“

Jo a přihlásili jsme se do soutěže o Nejškoličku... Všem dětem krásnéééé prázdniny a kolegové užíjte si volno naplno... hurááá na prázdniny!

Stáňa Suchá a Eva Slancová

Exkurze na Blaník

V úterý 23. května jel celý druhý stupeň a několik pátáků na exkurzi na bájnou horu Blaník. Autobus vyrazil směr Sedlčany a Votice a za asi hodinu a půl jsme se přiblížili k Blaníku. Než jsme dojeli, udělali jsme si malou zastávku.

Ta byla v obci Ratměřice v zámecké zahradě, kde stojí dva stromy sekvoje. Jsou vysoké okolo 40 m, ale to jen proto, že jsou ještě mladé. Přitom sekvoje můžou žít až víc než dva tisíce let. Když do nich uhodí blesk, nevadí jim to, protože shoří pouze jejich vnější kůra a v popelu pod ním se pak může rozmnožit. Mají 60 cm širokou kůru a jejich šišky jsou vážně podivné.

Po sekvojích v Ratměřicích jsme zaparkovali na parkovišti, odkud jsme měli jít na horu Blaník. Před autobusem jsme se protahovali z jízdy autobusu. Asi po 10 minutách jsme vyrazili do velkého kopce k rozhledně Blaník.

Než jsme vyšli nahoru na Blaník, udělali jsme si menší přestávku. Museli jsme počkat na celou naši skupinu. Martin Mladý, známý výtržník, našel dopis, kde bylo napsáno, jak se někdo dobře vyprázdnil na hoře Blaník.

Poté, co jsme zdolali slavnou horu Blaník, šli jsme na rozhlednu. Někteří se báli, proto na rozhlednu nešli. Schody byly vratké, ale rozhledna nespadla. Výhled byl krásný a široký i daleký. Po obědě pod rozhlednou jsme šli dál na přírodní muzeum. Cestou do přírodovědného muzea jsme plnili úkoly a jedním z nich byl skok. Měřilo se podle skoku zvířat. Mohli jste skočit jako veverka, zajíc, liška nebo jelen.

Cestou po holkách kluci stříleli šišky. Pan učitel Kubíček je na chvíli zastavil, když na ně zakřičel. Cestou se stala drobná nehoda. Přišli jsme k potoku a pan učitel Kubíček koukal na kameny, jestli by se daly přejít. Pan učitel kameny zdolal, ale Hubičkovi spadli do vody.

Někdo házel šišky a někdo zase padal do vody. Po dlouhé procházce jsme dorazili k přírodovědnému muzeu. Okolo muzea byly různé kameny. V přírodovědném muzeu byla trojrozměrná mapa, když jste máčkli na jeden čudlík rozsvítlo se světlo, kde to místo leží. A v patře se pouštěl film.

Kdo chtěl, něco si koupil a pak už na nás čekal autobus. Do Klučenic jsme přijeli asi kolem třetí hodiny. Všem se nám výlet moc líbil.

Martina Květová, Anna Pecková a Markéta Žáková

Den dětí v Klučenicích

Den dětí v Klučenicích se opravdu povedl. Účast dětí byla veliká, přišlo více než padesát dětí. Někomu se to může zdát málo, ale na to, jak velké jsou Klučenice, jich bylo opravdu dost.

Celkově zde bylo 12 stanovišť a každé z nich bylo jinak obtížné. První stanoviště byla projížďka loďkou, kde děti dostaly kartičky s prvním razítkem.

Poté pokračovaly na hod míčkem do bizona. Po bizonovi následovalo velmi oblíbené stanoviště střílení ze vzduchovky. Pak byly závody v pytlích, které měl na starost Milan Smrt.

Další byl provaz, nošení míčku na lžičce, kopání míčem do plastových lahví, kuželky a slalom.

Další stanoviště byl hrad, který měla na starost Stáňa Suchá, a další dvě poslední stanoviště byly pod vedením SDH Klučenice. Nakonec si děti vyzvedly balíčky se sladkostmi a opekly si buřty.

Kryštof Sember

Výlet prvního stupně na tvrz Hummer

Ve čtvrtek 1. června jsme vyrazili celý první stupeň na školní výlet do Tvrze Hummer u Prahy. Přijel pro nás autobus, do kterého jsme nastoupili v osm hodin. Cesta byla dobrá a vtipná – mávali jsme autům a zpívali jsme si. Cesta trvala asi dvě hodiny.

V Tvrzi Hummer to bylo opravdu krásné, je to městečko ve stylu divokého západu a čekalo nás tam spousta her. Nejdřív jsme hledali takové pandy. Pak byla soutěž hádání pohádek. Pak jsme kreslili, skákali na hradu a přinášeli vodu v kyblících. Byla tam i jízda na koni nebo střelení z luku a z praku. Jízda na koni se konala v malé ohradě a jedna jízda stála 20 Kč. Další bylo stanoviště, kde jsme museli uhádnout stopy zvířat. Pak bylo vyhlášení nejlepších kreseb a Jana Pecková vyhrála 3. místo.

V jednu hodinu odpoledne se otevřely suvenýry. Bylo tam opravdu narváno, každý kluk si kupoval luk a šípy. Šli jsme i na naučnou stezku. Sice jsme ji nedokončili, protože už nebyl čas, ale i tak to bylo přece jen super. Oběd jsme měli každý jiný, měli jsme ho totiž z domova.

Do Klučenic jsme se vrátili asi kolem 17. hodiny. Po cestě jsme se hodně nasmáli.

Kačka Hasmannová, Julča Burdová a Vojta Šťastný

Výlet 7. a 9. třídy na Radavu

Ve čtvrtek 8. května v 8 hodin ráno jsme naložili krosny s věcmi do auta a vyšli jsme nalehko. Šli jsme z Klučenic směrem na Babíny. Pod Babínami jsme odbočili na polní cestu a šli jsme asi kilometr a došli jsme do Zahořan.

Ze Zahořan jsme šli směrem na Pelechy a potom jsme přišli přes les až na takovou louku a tam jsme se nasvačili. Posvačili jsme a zase jsme se vydali na cestu. Došli jsme do Žebrákova. Tam jsme odbočili na lesní cestičku zarostlou kopřivami. Lesem kolem potoka jsme šli asi tři kilometry.

Pak jsme odbočili nahoru doprava a po louce jsme došli do Chrástu. Tady jsme si u bývalé školy, dnes hospody, chvíli odpočinuli a pak jsme došli až k řece naproti Orlíku. Pak jsme se vrátili kousíček zpátky a opékali jsme buřty. Než jsme rozdělali oheň, tak se většina dětí šla vykoupat.

Po opečení buřtů jsme šli směrem na Radavu. Po dvou kilometrech jsme došli až tam. Tam nám pan učitel Smrčina zaplatil stanování a šli jsme postavit stan. Večer nám v hospodě udělali večeři, buď smažený sýr, nebo pečené kuře. Po večeři jsme šli zpět do tábořiště, kde jsme zapálili oheň a povídali jsme si o strašidelných příbězích a po večerce šli spát.

Vítek Pecka

Výlet 9. třídy na Kameny

Žáci 7. třídy končili výlet už v pátek, ale my deváťáci jsme pokračovali dál. Tentokrát už jsme nešli nalehko, ale v plné polní a všechno jsme si nesli na zádech. Ještě jsme v Klučenicích nakoupili zásoby a v jednu hodinu jsme vyrazili ve směru na Ovčín, kde jsme si dali první přestávku.

Odtud jsme šli po cestě směrem k řece na Kameny. Cestou jsme si udělali ještě další dvě přestávky. Když jsme došli na Kameny, tak jsme se okamžitě šli koupat do řeky. To bylo teprve tři hodiny odpoledne, takže následovalo několik hodin bezstarostného zevlování. Populární se stala velká dřevěná kláda, která nám poskytla spoustu radosti, protože se dala použít jako plavidlo.

K večeru bylo potřeba připravit tábořiště. Někteří šli shánět dřevo na oheň, jiní stavěli stany a Filip Stehlík za pomoci ostatních stavěl přístřešek z plachty. Na ohni jsme v kotlíku uvařili guláš ze dvou pytlíkových polévek a buřtů, které jsme si koupili. Pak se někteří šli znovu koupat.

Původně jsme chtěli spát jen tak pod širákem, ale nakonec bylo dobře, že jsme si stany postavili, protože v jedenáct hodin začalo pršet a pršelo skoro celou noc. Ráno už zase bylo slunné, takže někteří se šli zase vykoupat. Dali jsme si snídani a vyrazili jsme zpátky do Klučenic. Cesta už proběhla bez komplikací i bez zajímavých událostí a na oběd jsme byli všichni zpátky v Klučenicích.

Jožka Pecka, Filip Stehlík

Výlet 8. třídy na Knížecí rybník u Tábora

Výlet začal v Milevsku, kam nás dovezli rodiče. Vlak kvůli výluce nejel, tak jsme museli náhradním autobusem do Božejovic, kde jsme vzali vlak do Tábora. Po příjezdu jsme chvíli strávili na nádraží a pak šli na zmrzlinu. Autobus jel až po půl hodině, takže byl čas. Autobusem jsme dojeli až na Knížecí rybník a hned se rozhlíželi po chatkách, protože nás zajímala prostornost a vybavení.

Po chvilce čekání u recepcce jsme se vydali na druhý konec kempu, kde byly chatky. Naše čtyřlůžková chatka byla prostorná a docela dobře vybavená. Třílůžkové chatky byly menší, ale asi dostačující. Každý si vybral postel, která mu vyhovovala, vybalili jsme si věci a v 7 hodin byla večeře. Po večeři jsme šli do chatek, někdo se ještě šel koupat či hrál hry. V ten večer jsme ještě všichni vzali košťata a šli hledat králíka, který byl pod chatkou jedné rodiny. Asi po půl hodině jsme chytili králíka na mrkev a všichni měli radost. Po náročném dnu jsme se uchýlili do chatek.

V 8 hodin ráno byla snídaně. Po snídani jsme jeli autobusem na Větrovy. Rovnou jsme šli směrem do ZOO, měli tam poměrně málo zvířat, ale puma, lev, tygr, medvědi a vlk stáli za návštěvu. Po prohlídce ZOO jsme se najedli v tamní restauraci. Cestou zpět jsme zašli na rozhlednu „Hýlačku“, rozhled byl dobrý. Zpáteční autobus jel pouze na autobusové nádraží, tak jsme si alespoň nakoupili pití a nějaké jídlo a čekali na autobus do kempu. Po příjezdu byla hodina volna, po skončení jsme šli na Kozí Hrádek, ale když jsme se tam dostali, byl zavřený. Vrátili jsme se pár minut před večeří. Někdo se šel koupat, někdo zůstal u chatek. Pak jsme do 10 hodin hráli karty a po večerce jsme šli spát. Třetí den jsme si zabalili věci, po snídani uklidili chatky, odevzdali klíče a autobusem odjeli na vlakové nádraží. Kvůli výluce jsme zas jeli z Božejovic do Milevska.

Výlet 6. třídy do Českých Budějovic

V den našeho výletu jsme museli brzy vstávat, protože jsme už ve tři čtvrtě na sedm museli být v Milevsku, odkud jsme odjžděli autobusem, abychom potom přestoupili na vlak, protože na trati byla výluka.

Když jsme dojeli do Českých Budějovic, šli jsme do pivovaru, kde nám ukázali proces vyrábění piva. Potom jsme šli s ještě jednou jinou školou do planetária a tam jsme koukali na hvězdy a různé planety.

Když jsme vyšli, tak jsme si šli dát zmrzlinu a ledovou tříšť. Když jsme dojeli, šli jsme navštívit muzeum starých motorek. Přešli jsme kousek Českých Budějovic a došli jsme k Černé věži. Vylezli jsme na ni, a když jsme šli dolů, tak šla dolů divná paní, která se nás dětí zeptala, jestli nemáme cigarety.

Protože jsme měli docela hlad, tak jsme došli do McDonaldu. Pak jsme měli rozchod v obchodním centru Mercury a jeli jsme vlakem zase domů. Výlet se nám všem moc líbil.

Majda Stehlíková, Bára Simonová

Rozhovor s Václavem Hlinomazem, druhá část

Čím si myslíte, že to je, že ty požadavky na ty žáky jsou nižší a jejich schopnosti jsou nižší?

No... doba je jiná. Je tu rozptylovadlo ve formě internetu, televize... Za nás byly dva programy, oba dva černobílé. Zpravidla ten druhý začínal až někdy večer, takže na televizi se nedalo moc koukat. Já jsem vždycky dával za vzor kluky z té doby, z těch našich začátků, protože to byli kluci, kteří přišli ze školy, hodili tašku někam do kouta a za deset minut už šli okolo našeho baráku na hřiště. Hráli fotbal celý den.

No a pak přišla taková ta další generace, kdy se tu založil fotbal a kdy bylo dobré hrát fotbal, trénink byl jednou týdně a to okolo našeho domu vždycky šla taková ztahaná postava s velkou taškou přes rameno a říkala, my máme dnes zase trénink... a už bylo vidět, že to není ono, že prostě musí – je trénink, tak tam musím jít. Mně to připadá, že je to ve všem takovýto přístup trošičku nucený.

Ti kluci byli vesměs velmi šikovní, dobře se učili, každopádně většina z nich měla na školu a většina z nich na tu školu nešla. Dobrovolně, protože viděli, že v té době nebylo vzdělání ceněný a že stačilo být obyčejný manuální pracovník a žili jste si daleko líp než třeba učitel.

To že to dnes těm žákům tolik nejde, je to chyba těch žáků, nebo myslíte, že by se měla změnit ta škola a přizpůsobit se té době?

Já bych byl pro to, aby byly jednotné osnovy. Protože nám se tady stalo, že když jedno děvče odtud odešlo do příbramské školy – my jsme tady vždy

měli chemii v 8. a 9. třídě a ona odešla do Příbrami, kde měli chemii v 7. a 8. třídě – a ona tam přešla do osmé třídy a přešla vlastně do druhého roku chemie. Měla s tím velké problémy, protože ty základy vůbec neznala. Hlavně je rozhodující ten přístup žáků k tomu učivu.

Byl nějaký moment, kdy jste uvažoval o tom, že přestanete učit?

Ano, ale vždycky to jsou nějaké krátkodobé nápady, kdy člověk odejde něčím znechucen, a pak ho to zase přejde. Popravdě řečeno jsem měl takové trošku předplacené místo v Plzni na VŠ, mohl jsem jít učit na VŠ, ale když jsem viděl u svého kamaráda, jaký dostal od fakulty byt - byt, který nevyhovoval podniku Jednota jako skladiště, a on to dostal jako byt, tak jsem si řekl, že za to mi celá fakulta a vysoká škola může být jedno a zůstal jsem tady.

Na zkoušení žáků máte speciální pytlík, ze kterého vytahujete čísla žáků, kteří budou zkoušení, od kdy tenhle pytlíček používáte?

Od roku 1974. Udělal jsem si ho, když jsem byl na Dobříši a od té doby pořád držím. Sám jsem si ho ušil na stroji. Vrcholné dílo, které jsem na stroji sešil, je asi 2,5 m dlouhý zip, který jsem všíval na futrál na plachtu. Šilo se to blbě, protože je to tvrdý materiál.

Máte za dobu svého učení nějaký zážitek, o který byste se s námi podělil?

Ano. (smích) To se nedá takhle říct, ono těch zážitků je každý rok spousta, jak z lavic, tak hlavně z výletů. Jsou to zážitky dobré, ale jsou to i zážitky, kdy by člověk

zúčastněné osoby nejraději nakopal do zadku. Nedokážu vypíchnout něco mimořádně zajímavého. Každý rok se něco vyskytlo.

Jste známý tím, že ve škole pěstujete kaktusy, jak jste se k této činnosti dostal?

Když jsem se sem přistěhoval, tak jsme neměli nic na okno. Tak jsem si opatřil pár kaktusů, protože to jsou rostlinky, o které se člověk nemusí starat, a čím míň se člověk o ně stará, tím líp rostou. Takže takové ty nejstarší kousky, který jsou teď ještě ve sborovně za oknem, ty tři, co tam jsou, tak těm už bude 40 let.

Byl herec Josef Hlinomaz váš příbuzný?

Ano. Byl to bratr mého táty. Mám na něj mraky vzpomínek. Jezdil do Příbrami, když byl Mikuláš, a dělal mi Mikuláše, tím to začínalo, potom když jsem byl větší, tak jsme spolu jezdili do Hrachova do lomu se koupat. Byla tam krásná čistá vodička a tam se opravdu vyplatilo jezdit. Ale potom si někdo vzpomněl, že se tam koupat nebude, tak tam nějaké prase vyhlídlo pixlu oleje. A pak

jsem mu dělal mechanika, protože strýc byl osvědčený motocyklový a automobilový jezdec, který si zpravidla spletl v autě díru k nalévání benzínu s dírou k nalévání vody a naopak.

No a ještě poslední věc... on zemřel vlastně v srpnu roku 1978 na dovolené v Jugošce,

tehdy jeho smrt byla lehce utajována, protože jeho známí potřebovali rychle odstěhovat jeho obrazy, aby zmizely ze světa, aby s nimi mohli později kšeftovat. My jsme se o jeho úmrtí dozvěděli vlastně až z rozhlasu o několik dní později. A před několika lety natáčeli o něm film a v Praze filmařům bylo řečeno, že Josef Hlinomaz už nemá vůbec žádné příbuzné. To byla ta teorie, na které oni dědili ty obrazy.

Jenomže oni jeli do příbramského archivu a hledali, jestli tam o něm něco není. A archivářka, která mě znala, říkala, tak zajďte do Klučenic za Hlinomazovými, oni vám něco řeknou. A tehdy mi volala produkční toho filmu a říkala, že má pocit, že mluví se záhrobím, měsíce žijeme v tom, že nemá žádné příbuzné a najednou takovýto zdroj. Nakonec k nám přijeli filmaři a točili u nás v bytě rozhovor o Josefu Hlinomazovi.

Děkujeme za rozhovor.

herec Josef Hlinomaz

učitel Václav Hlinomaz

Rozhovor s Tondou

V květnu nám přibyl do sedmé třídy nový žák, pobývající dočasně ve výchovném zařízení Orlíček. Jmenuje se Tonda Tintěra a pochází z Dřís od Staré Boleslavi. Zapadl poměrně rychle a brzy si tu našel spřízněné duše. Jako s každým novým žákem i s ním jsme udělali krátký rozhovor.

Z jaké školy jsi sem přišel? Z Brandýsa nad Labem.

Co tě sem přivedlo? Agresivita.

Agresivita vůči komu? Vůči rodičům a sourozencům.

A co se stalo? Prostě jsme se pohádali a já jsem ztratil nervy.

Jak se ti líbí v naší škole v Klučenicích? Je to tady super. Líbí se mi tady. Je to trochu jiný než v Brandýse.

V čem je to jiný? Tam bylo hodně dětí, tady je míň, a líp se tady soustředím na učení. Tam byli zlejší učitelé, tady jsou celkem hodní.

Jaké předměty tě tady nejvíc baví? Tělocvik a přírodopis.

Našel sis tady dobré kamarády a koho? Jo, třeba Bety, Patrika, Anetu, Nelku. Ale v pohodě jsou všichni.

Jak se ti líbilo na školním výletě? Bylo to super.

Poučil ses tady z něčeho? Jo, uvědomil jsem si, že mám rád svoje rodiče.

Čím bys chtěl být do budoucna? Cukrářem.

Bude Ti někdo chybět? Všichni.

Ptali se žáci sedmé třídy.

Devátáci se loučí

Lucka Machatová

Oblíbená hudba: Poslouchám všechny písničky, co se mi líbí.

Oblíbený film nebo seriál: V zajetí démonů 1-2

Oblíbená kniha: Dívka odvedle

Oblíbený předmět: angličtina

Jak trávíš volný čas/ Jaké máš koníčky? Poslouchám muziku, jezdím na longboardu, na kole, zpívám, hraju si se psem a píšu si s kamarády.

Kam jdeš na školu? Na obchodní akademii do Příbrami.

Po kom nebo po čem se ti bude nejvíc stýskat? Asi po té malé třídě, kde se všichni znají a povídají si.

Co budeš dělat o prázdninách? Budu jezdit po ČR, na chatu a hlavně budu jezdit za Míšou.

Budeš i nadále v kontaktu se spolužáky a s jakými? Asi ne.

Vzkaz světu/ Životní motto: Nezáleží na tom, s čím jsi přišel, ale s čím odcházíš.

Honza Drazdík

Oblíbená hudba: dubstep

Oblíbený film nebo seriál: Ordinace v Růžové Zahradě

Oblíbená kniha: Co je to kniha?

Jak trávíš volný čas/ Jaké máš koníčky?: No, koně sice nemám, ale mám velice rád spánek.

Kam jdeš na školu? SPŠ a VOŠ Příbram.

Po kom nebo po čem se ti bude nejvíc stýskat? Po paní družinářce Hance Dalecké, jinak asi po nikom.

Co budeš dělat o prázdninách? Užívat si volna.

Budeš i nadále v kontaktu se spolužáky a s jakými? Budu v kontaktu s lidmi, co jdou na stejnou školu jako já.

Vzkaz světu/ Životní motto: „Negev is love, Negev is life.“

Jožka Pecka

Oblíbená hudba: pop music

Oblíbený film nebo seriál: Simpsonovi, Ohnivý kuře

Oblíbená kniha: Robinson Crusoe

Jak trávíš volný čas/ Jaké máš koníčky? Jezdím na kole a hraju hry.

Kam jdeš na školu? SPŠ Příbram, Elektrotechnika, počítačové technologie.

Po kom nebo po čem se ti bude nejvíc stýskat? Po spolužácích.

Co budeš dělat o prázdninách? Zatím nevím.

Budeš i nadále v kontaktu se spolužáky a s jakými? Nejspíš se všemi.

Vzkaz světu/ Životní motto: Běž a dokážeš.

Daniel Květ

Oblíbená hudba: Tak jako já poslouchám všechno, co se mi líbí.

Oblíbený film nebo seriál: No, na filmy ani seriály nemám moc čas.

Oblíbená kniha: Robinson

Jak trávíš volný čas/ Jaké máš koníčky? Chodím ven, jezdím na kole, hraju fotbal... prostě všechno, co mě baví.

Kam jdeš na školu? Na Gymnázium v Příbrami.

Po kom nebo po čem se ti bude nejvíc stýskat? Po ničem.

Co budeš dělat o prázdninách? To ještě nevím.

Budeš i nadále v kontaktu se spolužáky a s jakými? Jo, budu asi se všemi.

Vzkaz světu/ Životní motto: Život je skvělý, musíš ho jen pochopit.

Viktor Příbyl

Oblíbená hudba: IronMetalGroup – je to otázka života a smrti! Hudba na té nejvyšší úrovni. (Tuto skupinu jste měli šanci vidět na Vánoční besídce – pozn. red.)

Oblíbený film nebo seriál: Doslova miluji Modrý kód, Ohnivý kuře a Ordinaci v růžové zahradě 2! A z filmů mám nejradši Chyt' mě, když to dokážeš nebo české pohádky.

Oblíbená kniha: Fajn jsou Kapitalistické básně od Klementa Václava Lakatoše.

Oblíbený předmět: Omlouvám se, ale nemám rád žádný z předmětů.

Jak trávíš volný čas/ Jaké máš koníčky? V minulosti jsem byl nejšťastnější ve školní družině. Dnes tam ovšem nemůžeme, a tak se bavím fotbalem.

Kam jdeš na školu? Příští rok budu studovat na Gymnázium v Písku.

Po kom nebo po čem se ti bude nejvíc stýskat? Na nikoho si nevzpomínám.

Takže asi po nikom. Možná po tvorbě časopisu.

Co budeš dělat o prázdninách? Prázdniny? Co to je? To jsem za svůj život ještě nestihl poznat. Asi bychom měli dostávat více příležitostí.

Budeš i nadále v kontaktu se spolužáky a s jakými? Doufám, že ne. Mám jich „plné zuby“.

Vzkaz světu/ Životní motto: Viktor Příbyl – remember the name!

Lukáš Berky

Oblíbená hudba: hip hop

Oblíbený film nebo seriál: Rychle a zběsile

Oblíbená kniha: Ferda mravenec

Jak trávíš volný čas/ Jaké máš koníčky? hudba, jachting

Kam jdeš na školu? Do Příbrami na kuchaře.

Po kom nebo po čem se ti bude nejvíc stýskat? Po lidech, po učitelích.

Co budeš dělat o prázdninách? Pojedu na tábory a domů.

Budeš i nadále v kontaktu se spolužáky a s jakými? Jo, určitě po facebooku.

Vzkaz světu/ Oblíbené motto, citát: Nenech si utéct všechno to dobré, co se děje dnes, protože přemýšlíš o všem zlém, co se stalo včera ☺.

Martin Mladý

Oblíbená hudba: IronMetalGroup – životní záležitost

Oblíbený film nebo seriál: Já jsem doslova milovník filmu, mezi mé oblíbené filmy patří Superman nebo Spiderman.

Oblíbená kniha: Já doslova knihy miluji. Je to moje druhé já. Má oblíbená kniha je „Prvňák Martin“.

Oblíbený předmět: My favourite předmět are TV and Aj.

Jak trávíš volný čas/ Jaké máš koníčky? Mezi mé koníčky patří fotbal, florbal a ping-pong, protože nás trénuje „hodný člověk Josef Kulas“.

Kam jdeš na školu? Já jdu studovat na SPŠ a VOŠ Příbram.

Po kom nebo po čem se ti bude nejvíc stýskat? Mně se bude nejvíc stýskat asi po Jirkovi Smrčinů.

Co budeš dělat o prázdninách? O prázdninách nebudu nic dělat.

Budeš i nadále v kontaktu se spolužáky a s jakými? Se spolužáky budu nadále v kontaktu, protože jdeme na stejnou školu.

Vzkaz světu/ Životní motto: Přej si a bude ti přáno.

Jakub Květ

Oblíbená hudba: rock, metal

Oblíbený film nebo seriál: Na život a na smrt, Americký sniper a Čtyři z tanku a pes

Oblíbená kniha: Wayne Rooney

Oblíbený předmět: tělocvik

Jak trávíš volný čas/ Jaké máš koníčky? fotbal, počítač

Oblíbený předmět: tělocvik

Kam jdeš na školu? SPŠ a VOŠ Příbram

Po kom nebo po čem se ti bude nejvíc stýskat? Po ničem.

Co budeš dělat o prázdninách? Půjdu na brigádu

Budeš i nadále v kontaktu se spolužáky a s jakými? Určitě budu, s Filipem, Jožkou, Honzou.

Vzkaz světu/ Životní motto: „Don't be loser buy defuser.“

Filip Stehlík

Oblíbená hudba: rock, pop, metal

Oblíbený film nebo seriál: Na život a na smrt, Americký sniper

Oblíbená kniha: Robinson

Jak trávíš volný čas/ Jaké máš koníčky: Rád trávím čas venku, na fotbale a na kole-

Oblíbený předmět: tělocvik

Kam jdeš na školu? SPŠ a VOŠ Příbram

Po kom nebo po čem se ti bude nejvíc stýskat? Po ničem.

Co budeš dělat o prázdninách? Budu si užívat volno.

Budeš i nadále v kontaktu se spolužáky a s jakými? Ano, ale hlavně s Kubou, Honzou, Martinem a Jožkou

Vzkaz světu/ Životní motto: P90 FOR THE WIN!

Cesta pohádkovým lesem

Žáci z celé naší školy se letos zapojili do výroby obrázkových kartiček na cestu pohádkovým lesem v Petrovicích. Děti v lese potkávají různé pohádkové postavy. Dohromady je to asi dvacet stanovišť, na kterých plní různé úkoly a dostávají razítka a odměny. Výrobu zprostředkoval pan učitel Kubíček, který vystupuje v pohádce Dlouhý, Široký a Bystrozraký. Děti dostali za odměnu čokoládová srdíčka. Všechny kartičky se nám vešly akorát na stránku, jenom čtyři jsou tady dvakrát. Najdeš, které to jsou?

